

ناول

بدالي

لوی

Ketabton.com

بابا!

لیکوال: سیدادریس سادات

دیزاین: سید عمران سادات

لوی امپراتور ابدالی بابا!

بنه:ناول!

لیکوال:سید ادريس "سادات "

ترتیب کوونکی:دبنار هلک!

مرسته:افتخار الله افتخار, ادريس ساحل صافی,

دکتاب گنه 11:

دلیکوال اثار:رنخوړ خامار. دسپین غر زخمی مرغی

.دنگرهار مینه بی پروا انجلی.مسافره پیغله.

مغروړه هلک. ناخوانه انجلی.دتورخم لار اوواده.ماته

میکنده.

دا او همداسی نور کتابونه تاسی په تلگرام او واتساپ کی

دسادات کتابتون څخه تر لاسه کولای شئ.

دسادات کتابتون

لینک:<https://chat.whatsapp.com/BkftA:TVZgh494KdycomZuY>

h494KdycomZuY

0779011816

واتساپ کی هم مسیج کولای شئ

سرېزه

دلوی سپیڅلی او لایزال رب په نامه داچې پدی
وروستیو کی دانټرنیټ له لاری د pdf له مخی
د کتابونو

نشرولو ډیر زور اخیستی نو موږ هم دسادات کتابتون
جوړ او پر مخ مو روان کړ دخپل خدای نه شکر
گذار یم
چی په ډیر لږ وخت کی مو ډیر زیات مینوال پیدا
کړل.

زه ډیر زیات منندوی له هغو ورونو څخه یم چی زما
یوه قیصه یی لوستلی وه بیایي زه دی ته تشویق کړم
تر څو ناول ولیکم وس لپاره زموږ ناولونه دسروی
له مخی په ټوله پښتونخوا کی تر 25000 کم وزیات
نفرو پوری رسیري.

مننه دافتخار ورور څخه چی ددی ناول په لیکلو کی
یی خپل نظرونه له موږ څخه ونه سپمول.

ڊاڻي

د تاريخي ناولونو ٽولو مينوالو
ته!

تاسي ٽولو ورونو ته دي ڊاڻي
وي.

هيله ده چي خوند ورنه واخلئ
او موږ پخپلو دعاگانو کي ياد
وساتي.

دلمونځ وخت دی زمان خان یې له خوبه پاڅاوه
سترگی یې وموښلې داوداسه په نیت یې خپلې مټې بډ
وهلې بیرون په کلي کې دیکو اوبو شرا خته دکلي
یخه هوا او سره سیلې لگیده ژر ژر یې اودس وکړ او
په منډه یې په کور کې په چینجن پوزي باندې خپل
لمونځ اداء کړ دسهار خړه وه او دکلي په لری غرو
رغو کې یو نیم دلیوه اواز اوریدل کیده زمان خان
خپل رب ته لاسونه لپه کړل.

یاربه: لکه څرنګه چې دی یوه نیمه پیری مخکې
صفویان د شاه محمود په لاس ذلیلہ کړي وو خدایه
وس یو بل شاه محمود پیدا کړه تر څو دصفویانو دمل
تیر ورمات کړي

خدایه زموږ هیواد یو خپل واک هیواد وګرځوه.
یاربه: موږ خپل پخوانی نوم بایللی دی.
وس نو دخراسان په نامه هیڅ هم دځمکې پر سر نشته
خدایه ته خو زموږ دا بی وسه هیوادوالو ته دومره
طاقت ورکړی چې داخلور لوی قوتونه مات کړي.

يو دم غوغا گڏه شوه.
زمان خان له كوره بيرون ووت ټولو خلكو له يو بل
سره خبری كولی.
زمان خان هم له يوتن څخه پښتنه وكړله.
ورور جانه څه خبره ده دا ولی نن په كلي کی شور
دی.
هغه ورته وويل: ولی ته خبر نه يي؟
ورته يي وويل: نه
خبر شه پښتنو تاجكو ازبكو چار ايماقو او تركمنو
ډلو دكابل سيند په ورځيرمه راغو او
بانډو. بلخ. كندز. اندخوی. سرپل. شبرغان. هرات. اوباد
غيس کی دنادر په وړاندی دخپلواکی بیر غونه
راپورته کړي دي.
زمان خان ددی كلي پوه او هوښيار مشر دی اودټول
هرات واگی په لاس کی لري دهرات ټول خلك يي
يو موټی کړل !

او يو لوی فوځ يي ورڅخه جوړ کړ تر څو دوي هم
دخپلواکي بيرغونه راپورته کړي او دخپل هيواد
راتلونکي روښانه کړي.

په دې ورځ دوه تنه نيان دابداليانو کلي ته راغلل د
همدې کلي خلکو ته يي خبر راوړ چې نورو ولايتونو
کې مقاومت کوونکي په توپونو کښينا ستل هر ځای
کې يي پاڅونونه غلي کړي دي.

که چيرې تاسې دخپلواکي بيرغونه راپورته کړي نو
فکر نکووم که کوم تن درکې ژوندي پاتې شي او
نادر به تاسې ټول لکه دخاشاک وسوزوي.

دا دوه نفر لارل زمان خان دهرات ټول فوځ پخپل
لاس کې ونيو خو دهغوی روحیه ډيره کمزوری
شوي وه علت يي دا وو چې هغو دوو نيانو ددوی په
دماغو کې سخته ويړه اچولی وه.

او دا خبره ريشتيا ده چې هغه وخت په ټول خراسان
کې دشورشونو دغلي کولو لپاره سختی ويني تويي
شوی خو چې يو ځای کې به يي دخلکو پاڅون غلی
کړ بل ځای کې به ورته راولاړ شول.

زموږ د وطن والو سر کښي دهماغه وخت نه خلکو
ومنله او تر اوسه يي يادوي زمان شاه دخپلی پوهی او
زیرکتیا نه په کار اخیستې سره د ټول فوځ سر
ور خلاص کړ او د جنگ لپاره يي خه قوي تابیا و نیوله.
زمان شاه د هرات ټول فوځ د صفویانو د دولت سره
د دغري وهلو په پار چمتو کړ.

په همدغی کال نادر هرات ته تر کمان صفي قلي خان
راولیکه چی لښکر يي په توپچي ځواک او شوبلو
سمبال وو.

تر کمان صفي قلي خان يي خاص د ابداليانو د ټکولو
لپاره هرات ته رالیکلی و.

د محمد زمان خان تر مشرۍ لاندی ابدالي ځواک
روان شو.

زمان خان له خپلی کورنۍ سره مخه خه وکړه ځکه
دیو لوی قوت سره د جنگ نه وروسته دانسان ژوندي
پاتی کیدل هیڅ امکان نلري.

زمان خان خپل مشر ځوي زولفقار خان نه پریښود

تر څو جنگ ته لار شي خو مور يي ورڅخه منعه کړ.
زرغونه دزولفقار خان مور ډیره زړه وړه او په
وطن مینه میرمن ده ځکه يي خپل خاوند هم دجگری
څخه منعه نکړ ټول ابدالي فوځ دزمان خان تر مشرۍ
لاندې تر کافر کلا پورې راووت.

تر څو مرثیه يي ورڅخه فارسيان ونه نيسي
دصفويانو فوځ بی له کومې اندیښنې د ابدالي دام ته
وغورځید هغه داسې چې هغوي پخپله بغیر له کومې
ویرې کافر کلا ته ننوتل او یو دم دمخې له لورې
پری یرغل وشو مخامخ جگړه پیل شوه دکارپوه
ابدالي زمان خان توپک لرونکي ځواک په صفوي
لښکر کې اورونه بل کړل ددرد زگیروي يي اسمان
ته پورته کیدل او دصفي قلې خان ټول لښکر دماټې
په ویره کې شاته روان شو.

دکافر کلا څخه هر تن دتیختې په حالت کې وو
داصفهان دولت ته دی جگری ډیر زیات تاوان
ورساوه د صفي قلې خان فوځ ډرې وږې شو او
مشهد ته تیختي ته اړ شول.

ابداليانو د يو ستر قوت د ماتولو په پار د الله اکبر ناري
وو هلي.

صفي قلي خان چي دخپل فوځ ماته پخپلو سترگو
وليدله نو د ژوند څخه يي مرگ غوره وباله پخپله هم
دباروتو پر بگي کښيناست او اور يي ور لاندی کړ.
خان يي دري وړي کړ 1132 کال

کافر کلا هم هاغه پخوانی کلا پاتی نشوه او د صفي
قلي خان او ابداليانو جنگ په وینو سره او په اور
توره کړه.

تر دی جنگ وروسته بیا نادر د ابداليانو او خاصکر
زمان خان سره کار ونه لاره زمان خان دوه نیم کاله
خه په ارامی برم او عزت سره په خپل هرات
حکومت وکړ په کال 1135 کی ابدالي احمد شاه
وزيگيد خو په همدې کال يوه بده پيښه رامنځته شوه
او هغه داوه چي په همدې کال کی يي پلار دلاسه
ورکړ.

د احمد خان دخپل ژوند ليکنه.
زما پلار په همغی بدبخته کال وفات شو په کوم کال

کی چی زه دی بی خونده نړی ته راغلم کاش نه وای
راغلی.

زما پالنه زما مور زرغونی او زولفقار لالا په غاړه
واخیسته زه تر پیره وخته پدی نه پوهیدم چی زما
پلار وفات شوی او ذالفقار لالا می مشر ورور دی
خکه دهغی په شتون کی ما هیڅ دپلار کمی ندی
محسوس کړی په لنډه معنا ما چی خپل دپلار په توګه
پیژندلی دی هغه ذولفقار دی او مور می زرغونه ده.
خو وروسته می په هر څه باندی سر خلاص شو.
زما پلار زمان خان دتول هرات دخلکو واکمن وو
ترکمان صفی قلی خان ته دماټی وروسته ورسره
نادر هیڅ کار ندی لرلی او خپله واکمني یی په خه
ډول سمبال کړی وه وس نو زما وار وو تر څو دخپل
پلار خای ونیسم که څه هم زما دورور زولفقار ددی
واکمنی او مشری سره هیڅ شوق نه وو خو بله لاره
نه وه هغی ته قسمت په غاړه کی وراچولی وه.

زما دپلار دمړینی نه یو کال وروسته می مور زه او
ذولفقار له هرات څخه راوباسلو هرات ورته بدبخته

خکاريده فکر يي کاوه چي دبدبختي تر ټولو لوی
لامل يي همدا هرات دی حکه مور دواړه يي په فراه
کي خپل مشر ورور علي مردان خان کره بوتلو مور
دواړو خپل ژوند په فراه کی پر مخ بيولو بڼکلي
وخت وو زه چي کله پنځه کلن شوم ماما مردان خان
بوتلم مدرسه کی يي واچولم زما دقران مجيد سره ډير
شوق وو حکه می په ډير کم وخت کی زده کړ خو
هر کله چي زه داتو کالو شوم ماما می هم وفات شوه
ډيره سخته وه خو ژوند په يو حال نه پاتی کيږي.
بس نور چاره مو نه وه.

ذولفقار ورور راته وويل: وس نو نور دا خای زمور
لپاره خه ندی حکه چي دمهال دهرات ټول ابدالين
دنادر تر ولکی لاندی وو او فراه ته هم نادر راتلای
شو حکه دهغي قصور وس هم امکان لري چي زمور
په زړه کی وي او مور به ورنه په قلاړه ژوند
هيڅکله هم ونکړو حکه نو ما او ورور می قندهار ته
روان شو خو ددی معلومات مور ته نه وو چي د شاه
حسين هم زمور دپلار سره څه بدي وه او دهغي نه به

هم په امن خلاص نشو موږ خه په حيا او عزت
قندهار ته ولاړو او هلته دوه درې ورځې مو تيرې
کړلې په څلورمه ورځ د شاه حسين عسکر راغلل
زموږ دکور دروازه يې راوتکوله زه ور غلم چې
ومی کتل عسکر وو زه او ورور ذولفقار يې ونيولو
1731 کال وو بس زندان مو ځای شو په دومره کم
عمر کې د زندان د سختۍ تیرول ډیر سخت دي خو
څه به مو کړی وی بله لار نه وه خپل وطنوال راته
خدای دشمن وگرځاوه.

زموږ نوره هېڅ هيله نه وه بس همدا مو فکر وو چې
ټول عمر به مو د زندان ځای وي.
او ما فیصله وکړه که چیرته هر چا موږ له دی ځایه
وباسلو.

زه به ټول عمر ورسره کومک کووم او احترام به يې
کووم.

شاه حسين هم هره ورځ راته موږ سره به يې
د پخوانۍ عقدې خبرې کولې بس زموږ هم څه چاره
نه وه.

ماته به يي ويل احمد خانه زمان خان چي مور سره
کوم کارونه کړي دي دهغي تاوان به ته راکوي.

1731

په 1731 کال کي مور دشاحسين هوتک په زندان کي
ولويدلو دهغي شکنجي ډيري سختي وي وخت تيريده
ما يوه ورځ په همدې زندان کي يو ځوان هلک وليد
خفه او خواشيني په زندان کي ناست وو زه يي هم
خواته ور غلم ورسره کيناستم دامهال شپه ناوخته وه
ز مور پښي او لاسونه زولنو نيولي وو خو دگرځيدلو
طاقت مو وو.

په دالان کي دپرتي ليمسي نه خورين بوي لتيده تکه
توره تياره وه صرف په کړکي کي دسپورمي رڼا لږه
راننوتی دکرکي نه په اسمان کي تلونکي وريځ داسي
بنکاريدی لکه ډيره نيکمرغه چي وي په ازاده فضا
کي مزل کوي خوند اخلي انسانان گوري او فنا کيږي
دهر مارغه دمنظر په ليدلو سره به مي صرف ذهن
ته همدا راتلل! شکر چي دامرغي خو ازادي دي.
ايله داوخت ماته معلومه شوه چي په قفس کي وخت

تیرول خومره سخت دي حُکّه می فیصله وکړه چی
 هر کله دماما کره ولاړم لومړی به هاغه کوتری
 خوشي کووم چی ماما می په قفس کی ساتلی دي په
 خواکی ناست زلمي می سلام وکړ دحال پښتنه می
 ورڅخه وکړه خپل ځان یې بیخي خه وښودلو خو
 څهری یې دورایه داویله چی هلک خه په غمونو کی
 ډوب دی هلک وویل: ژوند هر چاته دخه کیدلو موقع
 هم ورکوي او د ماتیدلو وخت پری هم راوړي بس هر
 وخت چی دی موقع پیدا کړه ووزه ژوند وکړه او
 خپله ازادي دی په دایمي ویاړ بدله کړه.
 ما ورځینی وپوښتل: وروره ته څنگه دلته راغلی یې
 سور اسویلي یې وکیخ ویل یې کیسی ډیری اوږدی
 دي خو لنډه به درته داووايم چی دا زندانونه
 دگناهکارانو لپاره ندي جوړ شوي بلکی څوک چی
 ددی دولت خلاف وي هغوي به پکی اوسیري.
 واقعا داهلک ډیر هوښیار وو خو زه تری تر اوسه
 پوری کشر وم او عمر می څوارلسو کالو ته رسیده
 ما داهلک ډیر وغږاوه خو اصلي قیصه یې نه کوله

آخر کی هلک په ژړا سو او خپله قيصه يي داسی پيل کړه.

زه دهرات ابدالي يم.

که فکر ته مو راشي زموږ ابداليانو په هرات کی يو څه وخت مخکی "ډير وخت نه! څوارلس کاله مخکی دنادر فوځ صفی قلی خان ته ماته ورکړی وه. هغه وخت زما پلار دزمان خان سره مشاور وو زمان خان به له همغی سره په ټولو چارو کی مشوری کولی.

داسی نور خلک هم وو خو ډير اعتماد يي زما په پلار درلود.

يوه ورځ شاه حسين هوتک ورته څه ډالی ورولیږلی او يو لیک يي هم ورته ورولیږه تر څو هرات هوتکیانو ته په حواله کړي.

خو زمان خان ورته ډير کرک ځوابونه ورکړل ورته يي وویل: موږ داصفهان پشان قوت ته ماته ورکړه ته څه فکر کوی چی تاته به داسی په اسانه وسلی کيږدو. لیکوال

داوخت دنړی په سر دافغانستان یا خراسان په نوم
هیڅ هم نه وو.

او افغانستان ټول تجزیه شوی وو.
دپرديو تر تسلط لاندی یو بی ګانه موجود وو
افغانستان

هری خوانه پری پردي حکومتونه واکمن وو او نوی
نسل خو بیخي پدی نه پوهیده چی موږ یو خپلواکه
هیواد یو او وطن مو خراسان نومیري.
پدی نوم هیڅ هم نه وو مطلب خالي خلکو دغلامی
ژوند تیروو او تر دوو پیړیو پوری چا دخپلواکی د
جام نه یوه څکه هم نه وه کړی.

هماغه وو چی دشا حسین هوتک زموږ دکورنی او د
زمان خان دکورنی سره واوریدله او ریشتی خلکو
ویل چی دزمان خان کورنی یی هم بندیان کړي دي
خو دزدان معلومات یی نشته چی چیرته یی وړي
دي.

ماورته ترخه موسکا وکړله !او په وړه خوله می
ورته دالویه خبره وکړه چی دهغی زمان خان کورنی

يو زه يم او يوه مې ورور دى چې شاته دټانگې سره
په خواکې بېده دى هلک هک حيران شو لکه ورک
څه چې يې ميندلي وي ژبه يې ودرېدله.
ما ورته لږى څه اوبه راوړى هغه يې وڅښلى بيا يې
وويل: ستا نوم څه دى ماورته کړه زما نوم احمد خان
دى او ورور مې ذولفقار خان نومېږي.
ويل يې: څه ډير څه گوره زه تاسو ته يوه ډيره
ضروري خبره لرم په منډه ورشه او ورور دى
راپاسوه.
زه لاړم! ذولفقار ته مې اواز وکړ هغى هم ژر ژر
مخ ومينځه او راغى.
دى هلک موږ ته وويل: گوره احمد خان او ذولفقار
خانه
زه ستاسې په گټه درته يوه خبره کووم هغه داده چې
دهغى دخبرې شروع کولو نه مخکې ما ذولفقار ته
داسې پوره وروپيژانده.
سړي وويل: نادر وس هم ژوندى دى.
او همدا تاسو پسې گرځي که چيرته هغه خبر شي چې

تاسی دلتہ یاست! نو هغه ضرور دلتہ راځي.
خو اصلي خبره داده چی هغه تاسو دواړو ته اړتیا
لري! هغی ستاسو پلار لیدلی او ستاسی په هوښیارتیا
هم باور لري!
هغه پوهیږي که تاسی ورسره شی نو دهغی دواکمنی
لمنه به نوره هم اوږده شي.
او تاسی کولای شی چی دخراسان هاخوا سیمی لکه
پنجاب ملتان لاهور او همداسی نوری سیمی دهغی په
امپراتوری کی شاملی کړی.
نو تاسی داسی وکړی چی په یوه طریقه خبر تر نادره
پوری ورسوی هغه به ستاسی لپاره ضرور راشي او
تاسی له دی تور دوزخ څخه لومړی مو خدای
وباسلی شي او بیا نادر یی وسیله ده ما او ذولفقار
پلان جوړ کړ چی څنگه تر نادر پوری خبر ورولیږو.
خو زما ذهن ته یو مفکوره راغله خو ویلي می ځکه
نشوه چی مشر ورور ذولفقار خفه نشي ځکه زه ډیر
کوچنی وم او دهغی خفگان می هیڅکله هم نشو
زغملای.

ڊير په سختی می ورته وويلي چي ورور زه يوه
مشوره لرم هغي راته بغير دكوم ځنډ نه وويل: زر زر
بي راته ووايه هله چي نور وخت په دی تور دوزخ
کی نشم تيرولای.

ما ورته داسی مشوره ورکړله چي سباته ددی زندان
څخه يو نفر خارجيږي نوم يي راته یاد ندی خو که
موږ هغي ته خط ورکړو ايا هغه به يي تر نادر پوری
ونه رسوي.

ذولفقار وويل: واه څومره خکلي مشوره دی خبری ته
خو زما هيڅ فکر نه وو.

ماچي ليک لوست په مدرسه کی زده کړی وو نو
ژرژر می خط وليکه ذولفقار به راته ويل ما ليکل هر
کله چي پوره شو هغه نفر چي د زندان نه خارجيدلو
هغي ته مو ورکړ خو هغي موږ پوری ملنډی ووهلی
او ويل يي نادر چي دتول اصفهان څښتن او وس
دلوی امپراتوری درلودونکی دی ته غواړی هغي ته
زه داخط ورکړم هغه لکه چي زما دتره ځوي دی خو

راسره يي ونه منله.

ډير زارې مو ورته وکړلې خو ريشتيا هم يو بيگانه
انسان به څنگه دزمانې تر شاه پورې خط رسوي دی
خو داخط وينه وړلو.

خو يو څه وخت وروسته يو بل تن له زندانه وتلو دی
کس داخط څه په مينه جيب کې کيښود او ژمنه يي
وکړه چې داليکنه به ضرور په نادر لولي او نور يي
هيڅ ذمه واري پخپل ځان ونه منله خو ويي ويل چې
داخط به ضرور په نادر لولم.

سړی لار او موږ په زندان کې دخپل خط جواب ته
سترگې په لار پاتې شو څه وخت تيرشو خو دنادر
هيڅ معلومات ونشو .

يوه شپه زه بیده وم يو دم می د يو غټ شي غږ تر
غوږه شو راپاڅيدم په منډه د زندان داوسپنی مخی ته
ودریدم دلری ځای نه می کتل چې سخته جگړه روانه
وه او مخالفین د سلطان حسین هوتک دکامیابی په
حالت کی وو.

زه پوه شوم چې نادر راغلی په منډه می ذولفقار

راپاڅاوه موږ خالي موقع ليدله تر څو وتختو اود نادر
له عذاب څخه هم په امن کي شو خو د نادر عسکرو
موږ ونيولو.

په همدې کال 1338 کي نادر افشار زموږ د ژغورلو
لپاره راغی ټول کندهار سره يي پخپله ډغره ووهله
موږ دواړه وروڼه يي مازنداران ته وليکلو هلته به مو
دبادشاهانو پشان ژوند کاوه.

دشاه په ماني کي اوسيدلو خدای تعالی ج راته ډډيری
سختی وروسته راحت راپه برخه کړ او يو کال مو
مسلسل نادر ته په همدې ځای کي انتظار وکړ خو
هرڅومره به چی نادر ځنډيده موږ به خوشحاليدو
ځکه که نادر راشي نو زموږ به په جنگونو سر شي
او بيا بله لاره نلرو.

په همدې ماني کي يو اشپز اوسيده هغه به اکثر زما
کوټی ته راته ماسره يي څه ساعت تير وو هغه ځکه
چی زما او دهغی عمر يو شان وو او هغه پوهان

وايي چي هغه ملگرتيا هيڅکله هم سر نه نيسي چي
ددوو ملگرو عمر پکي يا ديو بل نه ډير وي ياکم وي.
دااشپز هلک داد الله نومیده دی پخپله افغان وو خو
مازنداران ته يي په ظلم او زياتي او په جبر راوستی
وو ده به په اصل کی خوندور خواړه پخول حکه
دنادر زړه ته لويدي و.

يوه ورځ ما سهار وختي قرانکريم لوستلو زه په ماني
کي ازاد وم هر حايته چي مي زړه غوښتل ولاړ شم
اجازه وه راته حکه نو په همدی سهار مي دروازه
راتک تک شوه ما قرانکريم په قلاړه بند کړ
ورپاڅيدم ددروازی زلفی می خلاصه کړه چي ومی
کتل تور دادالله وو.

لاس کی يي خوندور خواړه وو لکه دپسه غوښه
وريجي او همداسی نور دايي په لرگين لوبني کی
اچولي وو او خاص زما لپاره يي چمتو کړي ول زه
ورته کښيناستم دسهار ناشته می خه په مړه گيډه وکړه.
اخر کی دادالله دجيب څخه دپاپيروس کاغذ راوباسه
هغه يي راته راکړ او ويي ويل:گوره احمد خانه زه په

تا باندی دخیل مور او پلار نه هم زیات باور کووم.
حککه کومه خبره چی زه تاته کووم هغه که زما مور
او پلار هم واورې ما به ژوندی پرینږدي ما ورته
وویل ووايه ورور څه خبره ده.
ویل یې: په اخيري منزل کی د نسیم الله په نوم یو
سړی اوسیري ما ورته وویل خا.
ویل یې: دهغه یوه لور ده سحر
ما ورته وویل بس بس پوه شوم یاره.
مخکی دی ولی راته نه وویل: په داسی وخت کی چی
یار یار ته په درد ونه خوري نور به کوم وخت کی په
درد خوري.
ته بی غمه شه ته دی تر غرمی خپل کار وکه زه به
داخط تر غرمی پوری وخپل حای ته ورسوم داد الله
ووت په همدی ورځ ذولفقار بیرون وتلی وو ویل یې
چی نن نادر راځي او زه به دهغی سره وگورم ته
همدلته پاتی شه.
ماته وس نو ډیر لوی کار را په غاړه وو خو زه خیر
توکل په خدای اخيري منزل ته راکیوتم دروازه می

ټک ټک کړه.
پخپلو جامو گیره او پټکي می لاس کش کړل.
یو سری راووت.
ما ورته وویل: اسلام علیکم زه ابدالي احمدخان یم.
هغه راڅخه مخ واړولو.
او بیرته خپل کور ته وگرځید.
دروازه یي راپسی رابنده کړه هک حیران شوم.
چی داڅه رقم سری وو.
او زه به دادالله ته څه جواب ورکووم.
یو ځل بیا می دروازه ټک ټک کړه.
داځل دروازی ته یوه انجلۍ راغله.
فکر کووم پښتو یي زده وه.
ځکه راته یي وویل: وېښی ورور ستاسی دقوم سره
زما پلار جان دشمني لري دهغی دری زامن
دابدالیانو سره په جنگ کی وژل شوي دي.
او که بیا دی دهغی دروازه ټک ټک کړه.
امکان لري هغه مو ژوندی پرینږدي.

ما ورته کړه خوری ستا خبره سل په سلو کی سمه ده
خو ماته دادالله یو خط راکړی.

زه صرف راغلی یم هغه خط تر تاسی پوری
درور سوم او بس.

ویل یې خا هله زر زر کوه خط راکه.
چی پلار می ونگوري.

خط می ورکړ او په خوشحالی خپل اطاق ته راغلم.
په همدی ورځ راته دادالله دخپلی مینې قیصه وکړله.
واقعا چی دلیلی مجنون دقیصی نه که زیاته نه وه کمه
هم نه وه.

قیصه به یې زه دلته ولیکم خو که دچا یې لوستلو ته
زړه نه کیري نو تر *** دی علامی وروسته دناول
نوره برخه ده.

خو ویي لولی واقعا چی دی کیسی دناول خوند برابر
کړی دی.

زه نادر خان پوره اته کاله مخکی دلته راوستی یم.

مور په خپل کلي کی نیان وو او په ودونو خور اکونو
کی به مو خوندور خواړه پخول او خلکو ته به مو
نوي خبرونه راوړل او کله کله به مو خلکو ته
ویختان هم جوړول.

حکمه چی دنیانو وظیفه وي همدغه.

وختونه تیریدل یوه ورځ خبر راغی چی نادر
دخراسان په هر ولایت کی ظلمونه شروع کړي دي.
او هر ولایت نه ورپسی پاڅونونه راوتي دي.
مور دغه خبر تر کلیو بانډو او خلکو پوری رساوه او
دکلي ملکانو به مور ته خپل قلنگ راکاوه.
نادر ریشتیا هم په هغه وخت کی ډیر زیات ظلمونه
شروع کړي ول.

یو وخت مور اصفهان ته راغلو تر څو نوی خبرونه
واخلو او خراسان کی یی تر خلکو پوری ورسوو.
همداسی مو وهم کړل.

ټول خبرونه مو راغونډ کړل خو چی راتلو یو نفر
راباندی غږ وکړ چی که چاته ښکلی پخلی زده وي.
نن دلوی پاچا دزوي سنت گري ده او که لوی پاچا

دهغه پخلي خوځ كړ.

نو په بدل كې به يې ډير څه تر لاسه كړي.
ما ورته وويلي چې زه يې كوم او كه لوی پاچا می
پخلي خوځ نكړ نو بيا دی ما زنداني كړي.
زه ټولو خلكو ډير په درنښت هغی میلستون ته
وروېلم.

دامیلستون د لوی بادشا یا نادر افشار په شاهي مانی
کی وو.

ډير فوق العاده میلستون يې جوړ كړی وو.
فكر كووم دا ورته دخپلو پخوانيو مشرانو نه پاتی وو
لكه شا حسين صفوي اسماعيل صفوي او همداسی
نور.

په دیوالونو يې هر ډول نقاشیانی شوی وی.
د شاه حسين انځور هم په یو دیوال نقاشي شوی وو.
رقم رقم دیوی يې پدی مانی کی بلی كړی وی.
ما ورنه پوښتنه وكړه: ایا هغه همدا مانی وه ته چی
يې وس يادونه كوی.

ویل یی نا هغه مانی شاهي مانی ده تاسی خو یی دلته
مازنداران ته راوستي یاست دلته صرف شاهي
میلمانه اوسیري هغه مانی کی اوس هم لوی بادشاه
اوسیري.

ما ورته وویل: خا مخکی قیصه کوه.

ویل یی پدی مانی کی ما پوره سل دانی داوسپنی
دیگونه باندی کرل او تول وخورل شول په هماگی
ورخ زما خوراک یوی انجلی ته هم رسیدلی وو بیابه
یی هر چانه زما پښتنه کوله.

زه دهماگی بدبختی ورخی نه دنادر اشپز شوم.
ددی پر خای چی ماته انعام راکړي زه یی خپل غلام
وگرخولم خو خه وه یو خو ورخی وروسته راسره
یوه انجلی مخامخ شوه.

فارسي کی یی خه خبری کولی خو زما سر پری
خلاص نشو په اخر کي یی پښتو شروع کړه ویل یی
تاسی دلوۍ بادشاه اشپز یاست.

ما ورته وویل: هو زه یم بیایي وویل چی تاسی خو
ډیر خوندور خواړه پخوی ویل یی چی دابه ماته هم

رازده کوي.

ما ورته وويل ولى نه په دواړو سترگو دا انجلۍ به
هره ورځ راتله او زما څخه به يې چل زده کاوه همم
نه چل يې نه زده کاوه بلکې که دچل زده کولو لپاره
راتلای نو په هماغه لومړۍ ورځ هم چل زده کيده
خو دابه راتله صرف زما دديدن لپاره تر څو ما
وگوري زما څهره ډيره بدرنگه وه تور وم.

خو مخ مې نوراني وو او دانجونو تنده پرې ماتيده دا
انجلۍ په ما مړه مړه وه خو داڅو ورځې مخکې چې
يې تاسې دلته راوليگلۍ نو لوى باد شاه زه هم دلته
راوليگلم زما زړه ډير سخت تنگ وو او بغير دسحر
نه راباندې يوه لحظه هم نه تيريدله بس سحر ته به
مې لدې ځايه خطونه ورليگل خه وو هغې هم په
کومه طريقه خپل پلار راضي کړى وو او ستاسې
دراتگ په دويمه ورځ هغوي هم راغلل خو ما هيڅ
چالاکي نشوه کولای ترڅو تر هغې پورې داخط
ورسوم ځکه هغوى دمانۍ په اخر منزل کې وو.
او هغومره ماته اجازه نه وه چې ولاړ شم نو ستانه

نري نري مننه چي زما دا کار دی وکه او دا احسان به
دی زه تر مرگه هم حیر نکړم.
ما ورته وویل پدی کی دا احسان څه خبره ده یاره
ملگری می یی چي ستا لپاره دومره نکووم نور به یی
دچا لپاره کوم

په همدی ورځ ذوالفقار راغی.
ویل یی چي نادر په ملتان پنجاب او کشمیر یرغلونه
کړي دي خو دخراسان قواوی ورسره هیڅ همکاري
نکوي. موږ باید ځانونه تکره کړو!
او دنادر دا احسان بدله باید چي په احسان بدله کړو.
دذوالفقار فکر داوو.

خو ماسره دخپل هیواد غم وو ما به ویل چي کله به
می دخپل هیواد پخوانی برم او عزت لاسته راوړم او
کله به دخپل هیواد پولی په ټولو نړیوالو په رسمیت
پیژنم دا خبره می دپلار په یوه کتابچه کی لوستلی وه
په هغی کتابچه کی زما دپلار تر ټولو لوی ارمانونه

ليکل شوي وو.

يو پکي داهم وو چي) کاش خراسان په نړی کی
داسی هیواد شي چي دنړی هر هیواد ورڅخه خار
وخوري او دجنگ په ډگر کی ورسره تل دماټی ویره
وي).

بله مهمه خبره يي داوه چي) که ژوندی وم نو ضرور
خپل وطن يو خپلواک وطن گرځوم او که مړ وم زما
بچيان او لمسيان دي يي راوگرځوي).
دی خبرو زما په وجود کی يو ډول جوش پيدا کړی
وو.

په هر حال زه دامهال اتلس کلن شوم دنادر په فوځ
کی می مکتبي زده کړی وکړی او تر ډیره بریده می
خپله خواري کوله بس خالي دموقع په انتظار وم چي
خپل افغانستان راوگرځوم او دپلار ارمان می پوره
کړم.

يو څه وخت همدلته پاتی شوم خو وروسته يي
دفتوحاتو لپاره يو يو حای ته ليگلم او وره ډلگی به
راسره وه حکه چي تر دی مهاله راباندی دنادر پوره

يقين نه وو.

خو هر کله چی نادر چی موږ به په لوی بادشاه
نوماوه له هند څخه بریالی راغی او په مشهد کی یې
ځانته جشن ونيوه تر څو خپل زړه خوشحاله کړي
ځکه دهند فتحه یوه لویه کارنامه وه.

په هماغه ورځ یې زه د نور محمد خان علیزي په فوځ
کی شامل کړم خدای شته دی چاری یې ماته خوند هم
رانکړ خو بله چاره نه وه په دی ورځ په مشهد کی
خه غوبل وو رقم رقم نڅا گرانی نادر ځانته
راغوبنتی وی هر ډول شراب یې مخی ته پراته وو
ټولو وزیرانو او دمنصب څښتنانو یې خه زړونه پدی
ورځ خوشحاله کړل.

نادر افشار سخت بدرنگه وو یوه نڅاگره نادر ته
ورغله ورته یې وویل: دلوی بادشاه حضور ته دی
سلام وي.

هغی ورته په نشه کی دسلام جواب په زنگیدلي اواز
ووايه.

نڅاگری نادر ته وویل: پاچا سلامت خدای تعالی چی

حسن ویشلو تاسی چیرته واست.
نادر ورته نری موسکا وکره دخیل تندي خخه يي
دنشی گونخی لری کری.
یوه وریخه يي دغور ور په ډول وچته کړه.
ورته يي وویل: په کومه ورځ چی الله ج حسن ویشلو
په هغی ورځ تاسی لاری دحسن په صف کی ودریدی
او زه دبخت او طالع په صف کی ودریدم!
وس وگوری ستاسی پشان خکلی او حسن داره
نڅاگری پیغلی زما دبخت او طالع غلامانی دي او که
و غواړم داسی يي وژنم چاقو يي راوباسه اوپه ډک
محفل کی يي دانجلی په مری کش کړ.
ټول محفل کی خاموشي خپره شوه.
هیڅ چا خبره نشوه کولای نادر د میو داوبو جام په
سر راواړاوه او دخپلو وزیرانو او سلاکارانو سره
دخپلی خونی په لوری ولاړ دنادر دی غرور راته
هیڅ خوند رانکړ او ذوالفقار چی ولید هغه سیده ولاړ
هرات ته او خپل عادي ژوند ته يي ادامه ورکړه.
زه دنور محمد خان علیزي تر قوماندی لاندی

ارمنستان او داغستان ته وليگل شوم تر څو دنادر په
قلمرو کې داسيمی هم شاملی کړو.

ما ټول اسباب دسفر برابر کړل دامهال زه يو عادي
سرتيري نه وم بلکه وس هم راسره خپل قطعات
موجود ول.

په داغستان کې مو دجنگ اراده نه لرله خو دشیپي
دطرف نه راباندی دبنمن برید وکړ دنور محمد ټول
فوځ يي خراب کړ او هغوي ټول اړ ول چی شاتګ
وکړي خو ما خپله قطعه تیاره کړه زه پخپله ددبنمن
منځ ته ورګډ شوم بس ددبنمن سرونه به مو لکه
دغنمو دریيلو په رقم ریل دنور محمد فوځ چی زموږ
جذبې ولیدله نو شاتګ يي پریخود او جنگ ته يي
راودانګل په دی جګړه کې نور محمد خان سخت ټپي
شو او دی جګړی مشري تر اخره پوری ما وکړه.
دبنمن هیڅ په میدان کې ښکاره نشو او دخلکو په
کورونو ننوتل ځانونه يي پټ کړل زه په هغه غټ فیل
باندی کښیناستم کوم چی دنور محمد خان وو نور
محمد خان يي ددرملنی لاندی په همدی ځای کې ونيو

او موږ دتخت نيولو لپاره شاهي ماني ته روان شو.
تر شاهي ماني پوري دومره لار نه وه خو دڦيل مزل
ډير سلو وي دالږه لاره راته ډيره سخته زياته اوږده
شوه.

دشپي يوه بجه دشاهي ماني ته ورسيدلو دداغستان
شاهي ماني ډير شهر ترلودونکي وه ما کله فکر نه
وو کړي چي زه به داماني دومره په اسانه فتحه کړم
خو فتحه يي هم دومره اسانه نه وه دداغستان فوځ ختم
شوی او تختيدلی وو ډير لږ خلک يي دشاهي ماني
ساتلو لپاره پاتي وو شاهي ماني ته يي تاله لگولي وه.
دڦيل ځغلوونکي فيل ته حرکت ورکړ دڦيل دلومړي
ډغري سره شاهي دروازه خلاصه شوه او کوم
عسکر چي پکي ول ټول تسليم شول دمانی تر تالاره
پوري ورسيدلو دداغستان حکمران راته تيار په تمه
وو دشاهي احترام له مخي زه ورته نيغ ودرېدم او
داسي الفاظ مي له خولي څخه راوباسل.

بناغلي حکمران صاحب امکان لري قدرت به ستاسو
دحکومت نيته همدومره ټاکلي وه زه پدي خوشحال يم

چی ستاسی په هیواد کی زیات جنگ ونشو او ملکی
وگړو ته مو هیڅ زیان ونه رسید وس نو باید زه
ستاسی تاج لوی بادشاه نادر ته ورسوم ځکه داده غی
غوښتنه ده.

تاج موی له سر څخه کوز کړ دلته مو د همدی
داغستان نفر چی پخوا زموږ جاسوس وو د حکمران
په توگه وټاکلو ددوی وسایلو زموږ ملا نوره هم قوي
کړه داغستان دنړی د لویو طاقت لرونکو هیوادونو
څخه وو او دنیولو گټه یی داوه چی د نادر امپراتوري
ورسره تر پیره حده قوي کیدله.

ددی ستری کامیابی نه وروسته زه د نادر د خاص فوځ
مشر شوم نور محمد خان هم زموږ د لاس لاندی
عسکرو کی و شمارل شو.

دهمدي ورځی په سبا نادر ماته دارمنستان نقشه
راکړه ترڅو د جنگ لپاره هلته ولاړ شو او ارمنستان
هم د نادر په قلمرو کی شامل کړو نادر په ما تر خپل
ځانه زیات باور درلود نه پوهیږم ولی خو داسی
معلومیده راته لکه نادر چی پوهیږي زه به ضرور

ورته دهر جنگ کامیابی راوړم.
دارمنستان سره په جگړه کې مو ډیره قرباني ورکړه
خو اخر هم مخالف لوری تسلیم شو او موږ خدای
کامیابه کړو ددی فتحی څخه وروسته یو ځل بیا دنادر
فکر زما طرفته شو ماورنه غوښتنه وکړه ترڅو ما
دټول افغانستان دفوځونو مشر وټاکي ترڅو
دافغانستان سرتیري هم دنادر دگټي لپاره وکاروم خو
نادر نه منله ځکه چی نادر دهرڅه باور را باندی کاوه
خو ددی څه باور یی نه درلود.
خو هرڅنگه چی وو زه یی اخر دخپل افغان فوځ
مشر کړم پدی ورځ زما خوشحالي داختر دورځی
څخه هم ډیره وه ځکه زما ارمان همدا وو چی دافغان
فوځ مشر شم او دخپل پلار ارمان پوره کړم.
ددی نه وروسته زه په هرات کی دټولو ابدالیانو
هزاره وو او ایماقو فوځونو منځ کی مشهور شوم
مطلب په لنډ وخت کی می ډیر زیات شهرت پیدا کړ
په لار کی چی به هر نارینه او میرمن کتلم گوته به
یی راته نیوله چی هاغه ابدالي احمد خان دی دټول

افغان فوځ مشر زه دامهال په يوه معنا دتولو افغانانو
حکمران هم وم ځکه چې فوځ دچا په لاس کې وي
هغه ته دحکمران درجه هم ورکولای شو خو زه
دعامو خلکو په رقم گرځيدم ځکه چې دشاهي اصولو
څخه ناخبر وم او داهم راته معلومه نه وه چې دفوځ
دمشر څه حيثيت وي ځکه نو نادر بيرته اصفهان ته
وغوښتلم.

هلته می دشاهي اصولو سره سره دنادر شاه افشار
ډير پټ رازونه هم مطالعه کړل او دشاهي اصولو
پټ رازونه چې بايد هيڅکله هم ملت ته افشا نشي هغه
هم ياد کړل ددربار ژوند دعادي ژوند څخه ډير فرق
لري ځکه که چيرته يو مشهور او ملت ته ريښتيني
خدمت گار نفر بيرون په لارو او کوسو کې دعادي
انسانانو په رقم وگرځي نو دښمن ته ډير څه چانس
برابري تر څو ورڅخه ټک پورته کړي او ختم يي
کړي.

بايد داسی خدمت گار نفر پټ وسايل شي تر څو د
ښکار خوړونکي دښمن ښکار نشي.

زه يوځل بيا ددادالله سره مخامخ شوم هغه وس هم په
 هماغه ځای دنادر سره اشيږ وو ما ورسره روغبڼ
 وکړ ويل يي ياره احمد خانه تر څو پوري به دنادر
 سره پدی شاهي زندان کی شپي سبا کووم ته راته څه
 لاره برابره کړه کنه ترڅو دواړه لدی ځايه ولاړ شو
 ماورته وويل: ياره ته بی غمه شه انشالله سبا زه زم او
 تا به هم يوځای ځان سره بوزم ته بايد ماسره په ټولو
 چارو کی مرستیال واوسي صرف همدا يوه ورځ
 صبر وکړه نور مو هم ډير مجلس سره وکړ دميني په
 اړهمی ورڅخه وپوښتل ډير خفه وو ويل يي چی پلار
 يي غواړی خپله لور کوم فارسي ته په نکاح کړي خو
 لور يي ورسره نه مني او لور يي وايي که زه يي بل
 چاته په نکاح کړم زه به خپل ځان ووژنم.
 زه بيريزم هڅی نه سحر لیونی ځان مړ نکړي کنا بيا
 زه هم يو انسان یم زه هم پدی دنيا بغير دهغی نه ژوند
 نشم کولای او هغه چی دومره جرات کولای شي زه
 ولی ځان دسحر لپاره قربان نکړم.
 ماورته وويل: ياره ته بی غمه شه انشالله سبا به سحر

هم لدی حایه بوخو داشپه ما او دادالله خه مجلس وکړ
او تر ناوخته پوی ویخ وو هر کله چی سهار شو
دادالله خپل پندونه وتړل ماهم خان دتگ لپاره اماده
کړ لومړی لارم د نادر نه می دتگ امر واخیست هر
کله چی نادر راته امر راکړ ما په همدی امر خان
سره دادالله هم تر اخیری منزله رابنکته کړ.

دسحر دوی کور مخی ته ودریدو هیڅ لار نه وه تر
خو سحر له کوره راوباسو پیر فکر مو وواهه خو
هیڅ چاره نه کیده دیو څه شیبی وروسته دسهار
پلار له کوره راووت زه چی یی وکتلم مخ یی واپراوه
ویل یی ته بیا راغلی یی؟

خبر سوی یم وس دتولو افغانانو ابدالیانو او ټولو
قومونو دفوخ مشر شوی یی مبارک دی وی.
او ها سبا زما دلور سحر واده دی هتمن تاسی دواړه
راشی نور یی پلار روان شو دشا خوانه ورپسی
اواز وشو نسیم شا بیا که سر ای دخترت چی شد نسیم
شاه په منډه کور ته وخغستل زه پوه شوم چی کیسه
ورانته شوه دادالله می خان سره په زور مخکی کړ

هغه نه تلو سوال يي راته وکړ چی خیر دی یو حل
 می دسحر دیدن پریرده په زو ولاړ ما هم وکتل سحر
 په اشپز خانه خپل لاس په چاقو خیری کړی وو او
 دخولی څخه يي هم دوینو داری روانی وی دادالله یو
 دم دنسیم شاه کاکا غاړی ته لاس واچاوه ددوو
 سوکونو سره يي سړی پر مخ پی په ځمکه
 راو غورځاوه مور يي هم ورته یوه کلکه سپیره کش
 کړه چاقو يي راوخیست ما ورنه په زور چاقو
 واخیست او دځان سره می مخکی کړ شکر چی نسیم
 کاکا دوچتیدلو نه وو کنا دلته به څومره غټ مشکل
 جوړیدو داوښکو نه په پکو سترگو می دادالله مخکی
 کړی وو هغی ددرد زگیروي کول او ما گاپی ته
 وچت کړ اوسیده می خراسان ته راوست په لاره کی
 يي راته دسحر هره خبره کوله دهغی په مینه کتل به
 يي باربار راته یادول ماته به يي ویل خیر دی احمد
 خانه ما پریرده ماهیخ مسولیت د سحر لپاره ادا نکړ
 کاش پرون می دسحر پلار نسیم همدغسی په سوکانو
 وهلای وای نن به ولی داسی په سرو سترگو ژریدای

ولی به می دخیلی مینی بی روحه جسد کتلائی لکه
دلیونیانو په شان چغی یی وهلی په دری نفرو مو
کلک کری وو هیڅ نه قلا ریدو په خراسان کی می یو
روغتون ته وسپارلو زه تری ولاړم خپل ځانگړي
ځای ته هر کله چی دخوب وخت شو ځان ته می
شری اواره کړه پکی پریوتم دوه دری دقیقی به می
سترگی نه وی ورغلی چی دروازه ټک ټک شوه
راپاڅیدم یخه هوا په کری کی راننوتله بیرون باد
دکری پله په زوره دلاستی سره وهله د بریننا
درزونو په اسمان کی دویری ماحول جوړ کری وو
هر کله چی زه بیرون راووتم ددروازی زلفی می
خلاصه کړه ومی کتل چی پوسته خانی والا خط
رالیگلی؟

لیکلی یی وو!

ستاسی خاص ملگری چی تاسو سره داصفهان نه
راغلی وو دادالله نن دروغتون څخه تختیدلی دی موږ
ستاسی څخه هیله لرو چی خپل عسکر مو دهیغی د
پلتنی لپاره ولیری تر څو هغه پیدا او یوځل بیایی

روغتون ته راولي دواړه لاسونه می سرته تکیه کړل
ژر می خط ولیکه او دهمدی پوسته خانی والا په لاس
می ټولو عسکرو ته ولیکه په ډیر لږ وخت کی یی
دادالله پیدا کړ نه دادالله یی پیدا نکړ بلکی دادالله مړ
جسد یی پیدا کړ
انا لله وانا الیه راجعون.

غم یی وس هم ما ډیر کړوي دسحر دمرینی غم
دومره خفه نکړم خو د دادالله مړینی راباندی شپه او
ورځ خوب حرام کړ بس رسم شوي انځور ته به می
یی هره ورځ ویرونه کول خو اخر کی می دی هر
څه ته دیو خوب په نظر وکتل ځکه که چیرته ماتول
عمر دهمدی لپاره خفگان کولای نو بیا رانه ژوند
پاتی کیده خو ددی پیښی نه می یو څه زده کړل هغه
داچی که چیرته خپله ویره یوه ورځ مخکی هم له
مینځه یوسو نو ډیره زیاته گټه به وکړو اوامکان دی
ولري چی خپل ژوند او دیو بل نفر ژوند هم بچ کړو .
زه دخپل یار په غم کی اخته وم چی خبر راغی نادر
یی وواژه ددی پیښی نه هم زه بیا وروسته خبر شوم

چی نادر چا وواژه نادر د محمد خان قاجار او دهغه
دملگرو په گډون په خوشان کی ووژل شو.
هغه داسی وه چی دnader ظلمونه له حد څخه واوریدل
لکه دهغی نه یی دسیکانو ظلم یادولای شو سیکان یی
په هند کی هیڅ په ارامه نه پرینودل هغوی یی اخر
دپته اړ کرل تر څو خپل ځایونه پریردی او ولاړ شي
دپخور بازی سیمو ته خو هلته هم دnader دظلم لاندی
راغلل او ټول ووژل شول
(لیکوال)

(سیکان هغه ورځ وس هم هر کال لمانځي او ویر
پری کوي.

دادهماغه ظلمونو نتیجه ده چی وس په هندوستان کی
هر مسلمان باندی ظلم کیږي وژل کیږي او ډیری
مسلمانان دکشمیر او لاهور له لاری پاکستان ته
راتختي لکه څنگه چی یی پښتو ناول زه دچالور نه
یم کی یادونه شوی ده

پوهیزم چی په ناول کی دلیکوال خبری بور کوونکی
وي خو باید چی دپوهاوي لپاره یو څه وویل شي)

او ددومره لويي امپراتوري څښتن خو به خود ديو چا
دتوري لاندې راځي ځکه چې دامپراتوري سره سره
بي پير دښمنان هم درلودل.

دنادر دمرگ خبر اوريدو سره سم دنادر فوځ ټول
دنادر دکورنۍ دوژلو لپاره لاسونه رابډ وهل زما
ورتهگ هلته مشکل وو خو ديو ماهر خواته ورغلم
هغې راته ديو سړي ادرس راکړ هر کله چې ولاړم
دی نفر يو څه کوټری ساتلی وی څه تربيه يي
ورکړی وه ما ورته خپل مشکل ووايه هغې راته
وويل چې هيڅ خبره نده زما دا کوټری کولای شي
ستاسی ليکنه تر اصفهانه پوری ورسوي.
ما همدلته داصفهان دفوځ لپاره خط وليکه وس می له
ياده وتی خو دا خبری می پکی ذکر کړی چې که هر
چا دنادر دکورنی يو ويښته ته هم زیان ورساوه.

زما سره دی ډغری وهلو ته چمتو شي داچې دنادر

ټول فوځ زما څخه زيات بريدۀ ځكه چي د نادر ټوله
امپراتوري زما په لاس كي وه او هم يي فوځ تر ډيره
وخته زما د لاس لاندې پاتې شوي وو په همدې ورځ
مي دكوټرو په ضريعه دري خطونه وروليگل او
شاتۀ وريسي زه خپله داوږبكو ايماقو ابدالي او ټول
افغان فوځ سره وروان شوم.

خه په ميرانه د اصفهان ښار ته ورننوتو او همداسي
تر شاهي ماني پوري ورغلو د نادر كورنۍ ته مو
د زړه د صبر دعا وغوښته او نادر ته مو هم د مغفرت
دعا وكړله د نادر د كورنۍ شاوخوا مو پوره يوه
مياشت پيره وكړه تر دې پوري چي د اصفهان
حكومت خپل حكمران وټاكلو خو نور يي ما امر نشو
منلای ځكه موږ هم دا ارمان درلود تر څو يو
خپلواكه هيواد ولرو او نړۍ سره ډغره وو هو.

هر كله چي زه دخپل فوځ سره د اصفهان نه راتلم نو
د نادر ميرمن د فخر اچ يوه قيمتي ډبره ماته ډالۍ كړه
او مننه يي وكړه دهغي قيمتي ډبري نوم كوه نور وو
هغه وس هم د افغانستان په مشهور ولايت هرات كي

شتون لري او زه هيله لرم چي دافغانستان ټول
راتلونکي نسل يي تر قيامت دورځي پوري پخپل
هيواد کي وساتي پالنه يي وکړي او پري ووياري.
(ليکوال)

دغه قيمتي ډبره چي ابدالي بابا ذکر کړه داډبره وس
مهال لپاره دانگلستان په مشهور موزيم کي ده او دا يي
دخپل حکومت په دور کي چي ډيرو بي غيرته
افغانانو هم ورسره لاس يو کړي وو لدی ځای څخه
وخپل هيواد ته وړي ده.

مور اصفهان دتل او تل لپاره پريښود او راغلو خپل
خراسان ته په کندهار کي افغان مشرانو هر يو حاجي
جمال خان بارکزي, محب خان پوپلزي, موسی خان
اسحاقزي, نور محمد خان عليزي او نصرالله خان
نورزي په کندهار کي دشير سرخ دمقبري په خوا کي
چي نادر اباد کي موقعيت لري يوه جرگه جوړه کړه
تر څو ملي مشر وټاکي.

زه غلي يو خواته کښيناستم ځکه چي يو عادي دفوځ
مشر وم او دومره لوی هيواد مشري چي تر اوسه

پوری یی نام او نښان نه وو خو پخوا یو لوی هیواد
وو زه به یی چیرته سمبال کړی شم.

هر خان به دخپل ځان په باره کی غټی غټی خبری
کولی او غوښتل یی تر څو ددی لوی هیواد مسؤلیت
پخپله غاړه واخلي هر یو نفر به یو بل ردول لومړی
ورځ همداسی تیره شوه خو هیڅ نفر بل نفر نه منلو په
سبا یی بیا همدا حالت وو خو کومی پریکړی ته ونه
رسیدل اته ورځی مثلثل دا لړی جاري وه اخر کی یو
نفر راغی ټولو ته یی وویل چی وه وروره تاسی څه
دماشومانو کانی راخیستی دي.

دادیو هیواد مشري ده باید چی داسی انسان ته یی
وسپارو چی مستحق یی وي زه درته وایم زه داسی یو
انسان پدی ساحه کی پیژنم چی تاسو کی یو نفر هم نه
پیژني تاسی به ماسره داو عده کوی چی هغی نفر که
هر چاته گوته و نیوله هماغه به دهیواد ملي مشر وي.
ټولو ورسره ومنله دانفر بیرون دسرخ زمري په خوا
کی پروت وو ټول ژوند یی دهمدی مقبری زیارت ته
وقف کړی وو دغه صوفي شراب څښونکي درویش

پاڅيد لومړی يې په ټولو نظر تير کړ بيا بېرون ووت
شيبه به نه وه تيره چی بيرته راغی دوه دغمو وړي
يې په لاس کی نيولي دټولو خانانو په منح کی تير او
داحمد خان په لونگی کی يې دادوه دغمو وړي دتاج
په نوم ورکېنودل او ويي ويل:"داستا جيغه ده او ته
دافغانانو پاچا يې"ټولو دکابلي صابر شاه دغه پريکړه
ومنله او پری خوشحاله شول.

دشیر سرخ په مزار باندی سپين بيرغ رپيري،او
دافغانانو دملت مشران تری لاندی راغونډ دي،یوی
خوا اوبلی خوا تری اسونه حُغلي،دپښو گرد يې
اسمان ته پورته کيږي،دشنه اسمان لاندی بوري
حُليږي محُکه له هيښته ريږدي،دافغانانو مشران سره
په مرکه دي، او کشران يې انتظار باسي،ترڅو
دهغوي مشران څه کوي.

کابلي صابر شاه پدی بیت ویلو سره احمد خان ته
مبارکي وايي.

تخت و تاج دی مبارک شه
د پښتون تېر زلمیه
دا ملت دی پر تالور شي
په غلیم شوی بریالیه

ستر واکمن شوی ددی خاوری
رب دی ستر لره زمریه
د ولس په غم شریک شه
ملت وینن کره ننګیالیه

یو ګری غفلت ونه ګری
واک ستا سوله دی په څه
په دردو یي ځان خبر کره
لاس دی مینځه له هوسه

نور دهیڅ شي کمی نشته
خو تنها چی تربیه شي
په ملي روح يي ژوندون وي
له تقلیده بیګانه شي

یو دبل په غم شریک شي
دنفاق څخه ګوښه شي
خپل ځان وپیژني هڅی
چی پر ځان باندی تکیه شي

وس نو ستا ولاس ته ګوره
ملا دی وتره احمده
دخپل قام په خدمت پاڅه
مرسته غواړه له احده!

زه دهمدی ورځی څخه وروسته داحمدخان څخه په
احمد شاه دراني بدل شوم دامنصب څومره څه څيز
دی کنه!

تر اوسه پوری احمد وم خو چی منصب می پیدا کړ
احمدشاه دراني شوم داوخت زما عمر غالباً 25 کاله
وو.

تر ټولو لومړی کار می دیو داسی جرگی جوړول وو
چی موږ ورسره دټول هیواد په اړه مشوری وکړو
هغوی راسره خپل نظرونه شریک کړي داخلک به
پوهان او عالمان اود څه زړه څښتنان وي.

بل په کندهار او هرات کی دیو داسی مانی جوړول
ترڅو خلک یی شاهي مانی وبولي دهر هیواد خلک
ورته راشي او زموږ شاهي مانی واوسي.

او بله مهمه خبره دخپل هیواد ټولی پولی راگرځول
خپل هیوادوال ددوه ډله کیدلو نه ساتل او جنگ دخپل
هیواد او وطن نه لری شړل وو.

موږ یو قطعه جوړه کړه دغلامخانی په نوم چی هر
ډول خدمت ته چمتو وو موږ خپل فوځ په دوه برخو

ويشلي وو يو خو عادي سرتيري وو چي جنگ ته به
استول كيدل خو ددوهمي ډلي تخنيك ما دنادر افشار
له طريقي څخه زده كړ.

لكه څنگه چي افشار پاچا غير افغاني قومونه لكه
افغانان . بلوچ . ايماق او ازبكان دخپلو ساتونكو په
رقم گمارلي وو ماهم دغلامخاني قطعه جوړه كړه
چي دغير پښتون عناصرو او تعليم لرونكي قزلباش
عسكر مو په هغي كي شامل كړل له دي عمل څخه
موڅه داوه چي كوم خانان چي سرکښي كوي او
دحکومت لپاره جنجال جوړيږي دهغوي خوله به
دهغوي دكليوالو په مصروفولو وربنده شي چي په
شاهي ماني كي كار كوي او په ډيره اساني سره به
داخانان هم دمرکزي حکومت اطاعت وكړي.
زه دخپل عمر په لحظي لحظي تيريدلو باندې سخت
خفه كيدم داسي هيڅ څوك راسره نه وو چي خپل
زړه ورته تش كړم بس يوه ورځ مي دپاپيروس يوه
ورقه راواخيسته او په توركي مي پري وليكل!

شیرین عمر چی تیریری دریغه دریغه
داو بو په خیر بهیری دریغه دریغه
ولی زړه پری خبر نه دی له رفتنه
چی داهسی زر تیریری دریغه دریغه
ولی هسی شوی بی غمه زما دله
عمر باد غوندی چلیری دریغه دریغه
که هر خو په پیر ناز جوړی کری مانی
په ارمان حینی پاتیری دریغه دریغه
دریغه دریغه اخر دریغه زما دله
چی مین جمله تیریری دریغه دریغه
دا یاران لکه گلونه د بهار دي
د خزان په تاو رژییری دریغه دریغه
د هجران مثال دوزخ بیلتون دبری
د عاشق په سر لگیری دریغه دریغه
که پیدا نه وی دیدن بیلتون به مړ وو
له دیدنه خون بهیری دریغه دریغه
اشنایی په مثال گل حاصل یی بنار دی
بنار شي سخت هله سوخیری دریغه دریغه

احمدشاه به يي څه غم که وخت دهوش دی
دوصال نوبت غريزي دريغه دريغه

ددى نه وروسته مى دشعر او شاعري سره علاقه پيدا
شوه هر خای او هر ډول ماحول کی به می لیکنی
کولی دشیر سرخ په جرگه کی دافغاني دود او دستور
له مخی انجونو پیغلو او میرمنو هیڅ گډون نه وو
کړی بس چی جرگه خلاصه شوه خوانان او ماشومان
ولارل خپلو کورونو کی یی غوغا گډه کړه چی
احمدخان بادشاه شو!

دهمدی جرگی خبره په همدی ورځ تر ټول خراسانه
پوری ورسیدله هره پیغله او هره میرمن خبره شوه
هغوی ټولی ولاری زموږ کور ته او زما مور
زرغونی ته یی دخوي مبارکي ورکړه.
زما مور هم پدی ورځ دخوشحالی نه په جامو کی نه
خاییده هری خوانه په هیواد کی جشنونه وو ځکه چی
بل هیڅ داسی قوت نه وو پاتی چی افغانان دی نور
پرمختگ ته پرینږدي.

موږ دنادر په فوځ باندی ټول قوتونه خه وځپل موږ
په داسی عصر او زمان کی ژوند کړی دی چی دهیڅ
طرف څخه هم ورته څه خطر نه وو ځکه دنادر

دوژل کیدو څخه وروسته د فارسینانو مرال ډیر
ضعیف شوی وو دهغوی خپلی کورنۍ جگړې دومره
زیاتې شوې وې چې بهر ته یې فکر هم نشو کولای
اونه هم دهند د مغولو هغه قدرت او جلال پاتې وو بس
صرف نوم او درباري القاب او تشریفات ورپاتې وو
په شمال کې هم داسې قوي دولت نه وو پاتې چې
افغانستان ته خطر ولري او د بخارا امیر نه یوازی
داچې په بل چا یې یرغل نشو کولای بلکې د خان څخه
د دفاع توان یې هم نه درلود.

فکر کووم لکه څنګه چې به تل افغانستان ته یو بلا
پېښیده او افغانان یې خپل کور ابادولو ته نه پرېښودل
داخل هڅې کومې بلا شتون نه درلود او افغانانو
کولای شول چې په خلاص زړه خپل کورګی اباد
کړي.

خو زه داسې انسان نه وم چې یوازی دی دخپل کور
په ابادولو قانع شم بلکې د ټولې نړۍ ابادول می هیله
وه

او فکر کووم چې تر ډیره حده خپل منزل ته رسیدلی

هم یم.

ز مور په وطن کی نور هر څه څه برابر وو بلکی زه
پوهیدم چی مور کومی بریاوی تر اوسه حاصلی
کړیدی تولی دهمدی پښتنو ورونو په مټ مو حاصلی
کړي دي

خو ددی سره سره بیا هم پښتانه په دوه ډلو ویشل
شوي دي اودالیان او غلجیان ماډیر فکر وکړ خو
ددوي دیوځای کولو هیڅ لاره نه وه.
بس دزړه له درده می دغه شعر خپلو وطنوالو ته
ډالی کړ.

قافله د عشق راغلی دکوم خوا ده
په زړګي باندې می شته که څه غوغا ده

ټوله یوه دي که غلجي که اودالي دي
څه هغه چی یې د زړه شیشه صفا ده

چی عمل یې د نیکۍ دي میره هغه
که اغوستي یې گدله دخامتا ده

پښتانه دي ټوله لاس سره یو کاندې
چی مو نن غزا هر لوري شاوخوا ده

بی زحمته راحت چیرته موندی نشی
د احمد حُکه په هر لوري غزا ده

یو څه وخت وروسته د خراسان خلکو ځانته مهر جوړ
کړ چی په هغه کی لیکل شوي وو.
الحکم الله یا فاتح احمد شاه دراني -

دهمدی مهر څخه وروسته مو شورا جوړه کړه تر څو
دهر قوم او قبیلې مشران پکې وي.

دخراسان نوم موږ ته یو ډول دپخوانۍ غلامۍ
بنکارندويي کوله ځکه چې هغه زموږ دتیرو تورو
وختونو نماینده گي کوله.

وس نو باید یو نوی نوم دخراسان لپاره وټاکو دهر
ډول خلکو مشوره به مو اوریدله بلکې زه به په لارو
او کوسو کې گرځېدم دعوامو نه به مو پښتنې کولې
تر څو دوي دخراسان لپاره کوم ډول نوم غوره کني.
هر کراچۍ والا هر دیاني مار او هر خټگر نه به مو
پښتنې کولې ترڅو دوي دخراسان لپاره کوم نوم
غوره کني دډیرو پښتنو او دحال احوال څخه وروسته
مو لویه جرگه رامنځته کړه په هغې کې دهر ولایت
او دهری ساحی امامان موجود ول دهر افغان فرد
اواز رسوونکي موږ سره پدی جرگه کې شامل وو.
زموږ ټیم دډیرو پښتنو او ډیر فکر څخه وروسته یو
نوم غوره کړ او غانستان او غانان هغو خلکو ته ویل
کیري چې صرف دغرو اورغو خلک وي دنهرونو

او اوبو تر څنگ ژوند کوي تل دصافی هوا سره بلد
وي دپاک زړه خاوندان وي تل خلکو ته بخشش کوي
او غان پخپله هغه چاته وايي چی خپل سړی وي او
دهوا په شان تيز خپل کارونه سرته رسوي او چی هر
څوک يي په لومړي ځل وگوري نو زړه پری بايلي
او تر اخره پوری يي په ملگرتيا نه پشیمانه کيږي.
واقعا دايو خه نوم وو موږ دی دری ورځی جرگی
دی پریکړی ته ورسولو چی دخراسان نوم په
او غانستان بدل کړو.

خو داو غانستان نوم او غانستان پاتي نشو بلکی ددیني
عالمانو په وینا او غانستان نوم یو دغرور نه ډکو
خلکو لپاره استعمالیږي.

نو ځکه ډیرو علماوو فتوا ورکړه چی داو غانستان
نوم دې بدل شي ځکه مو نو داو غانستان نوم په
افغانستان تبدیل کړ.

او تر قیامته پوری به انشالله دافغانستان په نوم
داخوره ونومول شي.

زه دخپلو خلکو نه همدا تمه لرم موږ چی کومی

سيمي نيولي هغه که پريدي هم څه خبره نده خو بايد
دافغانستان يوه برخه هم د غليم په لاس ورنکړل شي.
تاسی به فکر کوی چی زه صرف يو زوي لرم؟

نازما زوي خالي تيمور ندي
زه دتيمور په رقم نهه نور زامن هم لرم
بس دامی وينا وه چی هغه نورو کی يو دی هم شاهي
ميراث ته سترگی نه پتوي.

خالي تيمور شاه می د خپل وليعهد په توگه ټاکلی وو
کال 1160 هـ (1747) په پای کی مو تکل وکړ تر څو
دافغانستان او دپختونخوا ټولی سيمي پخپل واک کی
واخلو لکه کابل غزني او پيخور چی دامهال پکی
(تيموري او نادري پخواني حاکم) ناصر خان مېشت
وو

زه دپښتنو قبایلو ديوځای کولو څخه وروسته روان
شوم دغزني په لور ترڅو دافغانستان سرحدونه
راوگرځوو او دپړديو پر غلگرو له زور او ځواک
څخه نور پښتانه وروڼه خپل وطنوال او خاصکر
مسلمانان وژغورو.

د پښتنو قبایلو څخه مو خه پوره ځواک برابر شو بلکی
د غلامخانی عسکر مو هم پکی ملگري کړل لومړی
مو د غزني څخه په لږه فاصله کی خپلی خیمې
و درولي او د غزني حاکم ته مو په لیکلي بڼه د صلحی
پیغام ورولیکه ترڅو نور په افغانانو دخپلو ظلمونو
څخه لاس واخلي.

د غزني حاکم زموږ په ورلیکل شوي خط هیڅ ځان
ونه پوهاوه پوره یوه ورځ مو ورته صبر وکړ ترڅو
بیرته پیغام راشي خو پیغام رانغی فکر کووم خالي یي
جگړه غوښتله خو دابیا مانه غوښتل ځکه چی پښتنو
او خاصکر افغانانو ته به پدی جگړه ډیر زیات
تاوانونه اوړیدلی وای بس عسکر مو د عامو خلکو په
جامه کی خار ته ور داخل کړل ټول عسکر مو اول نه
پوه کړی ول چی هرکله شاهي خیمې ته ورسیدل نو
ضرور به ورته وسلې ورسیري او سیده باید
بریدو کړي.

لومړنی ډله مو بغیر د اصلحو څخه ورولیکله دوهمه
ډله د اصلحو سره د غزني ولایت ته دننه شوه پریکړه

اول نه شوی وه چی دوهمی ډلی ته اجازت دی برید
دی وکړي دریمه ډله سره داصلحو په گاډیو کی
کښیناستی دوهمی ډلی ټول عسکر په جنگ کی
بوخت وساتل دریمی ډلی لومړی ډلی ته وسلې
ورورسولې.

زه هم دخپل پوره فوځ سره دمانۍ په لور روان شوم
او محاصره شوی مانۍ ته مو یوځل بیا پیغام ولیکه
ترڅو دجنگ څخه لاس په سر شي دغزني حکمران
چی خپل ځان دماتۍ په حالت کی ولید نو تسلیم شو
اوپدی ډول مو په ډیرو لگو تلفاتو سره غزني ونيو
دغزني په نیولو سره مو زیات شمیر وسایل لاس ته
راغلل او ددی ځای عسکر مو هم دامر تابع شول.
پای!

دلوی امپراتور ابدالي بابا ناول لومړی برخه دډیرو
هڅو وروسته په پي ډی ایف بڼه خپره شوه انشاءالله
دوهمه برخه به یی هم ډیر ژر خپره کړو.
په تمه اوسی انشاءالله ډیر ژر ...

لیکوال: سیدادریس سادات

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library